

LBRIS

We know
books

Redactare: *Cristian Nica*
Tehnoredactare: *Mariana Radu*
Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: BEIRUT STATION
Copyright@2023 by Paul Vidich

2025 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii METEOR PUBLISHING.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VIDICH, PAUL

Stația CIA din Beirut : cele două vieți ale unei spioane / Paul Vidich ;
trad. de Mihai-Dan Pavelescu. - București : Meteor Publishing, 2025
ISBN 978-606-910-208-4

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111

Paul Vidich

STAȚIA CIA DIN BEIRUT

Cele două vieți ale unei spioane

Traducere de *Mihai-Dan Pavelescu*

METEOR
PUBLISHING

Cuprins

PARTEA I

1 ▪ Beirut – Iulie 2006	7
2 ▪ Undeva în Haret Hreik	14
3 ▪ Rue Gouraud	29
4 ▪ Evacuare con brio	43
5 ▪ Piscina hotelului Commodore	51
6 ▪ Parlamentul	59
7 ▪ Drone	70
8 ▪ Duba lui Gal	80
9 ▪ St. Georges Yacht Club	90
10 ▪ Pe dealurile din estul Beirutului	100
11 ▪ Lângă Rue Kantari	115

PARTEA a II-a

12 ▪ O clipă de liniște	131
13 ▪ Viii și morții	136
14 ▪ Sudul	146
15 ▪ Herat Hreik	154
16 ▪ În cutie	163
17 ▪ Duba	171
18 ▪ Cina festivă a Halimei Monsour	178
19 ▪ Café l'Étoile	191
20 ▪ Rue Gouraud	197
21 ▪ Moartea înaintează	205
22 ▪ Călătorie spre casă	210

STAȚIA CIA DIN BEIRUT

319

23 ▪ În beznă	217
24 ▪ Casa conspirativă	222
25 ▪ O neînțelegere	232
26 ▪ În fața hotelului Commodore	239
27 ▪ Mergând înainte	248
28 ▪ Asasinatul	252

PARTEA a III-a

29 ▪ Spitalul	267
30 ▪ Aruncă-l	278
31 ▪ Sudul	284
32 ▪ Curățătorii	289
33 ▪ Café l'Étoile	294
34 ▪ St. Georges Yacht Club and Marina	300
35 ▪ Turnul cu ceas	306

Mulțumiri	315
-----------------	-----

PARTEA I

1

Beirut

Iulie 2006

Valul de arșiță din Beirut făcea ca aerul serii să fie apăsător de cald în apartamentul Analisei și femeia era mulțumită că misiunea ei grea se încheia. Ultima parte a muncii pentru Agenție, și cea mai periculoasă, avea să se deruleze a doua zi dimineată. Repetă tot ce avea de făcut, trecând în revistă detaliile – vehiculul, bomba și chipul țintei. Închise ochii pentru a-și aminti fotografia sa, însă o întrebare șoptită îi întrerupse gândurile și mintea îi reveni la bărbatul întins lângă ea, în pat.

— Ce te frământă? întrebă el, așteptându-i răspunsul.

Când nu mai putu suporta tăcerea, Analisea traversă dormitorul și deschise fereastra ca să intre briza ușoară a Mediteranei. Odată cu aerul răcoros pătrunseră în cameră și muzică pop din apropiere, dar și unele hohote de râs, care-i

ușurară sentimentul de detenție. Simțea mirosul țigării bărbatului și atingerea aerului mării pe pielea ei.

— N-are nicio legătură cu tine, spuse ea și reveni în pat.

Știa greșeala pe care o comiteau bărbații, crezând că tăcerea de după sex era modul unei femei de a-și exprima nemulțumirea. Ridică mâna spre ventilatorul din tavan și-și roti încheietura într-un sens, apoi în celălalt, privind cum razele strecurate printre jaluzelele pe jumătate închise desenau panglici pe micul ei tatuaj *hamsa*, „mâna Fatimei”. Încleștă și descleștă pumnul, îngăduind luminii slabe să intensifice roșeața semnelor.

— De ce ți l-ai făcut?

— Tatuajul? Întrebă ea și coborî mâna. Aduce noroc și alungă răul, dacă crezi în chestii de-astea.

— Cât durează?

— Trei săptămâni, poate o lună. După aceea dispare. Așa cum dispare totul.

— Ceva te frământă. Nu ești tu genul care să depindă de noroc.

Analise se întoarce pe o parte și se uită în ochii lui Corbin – largi, misterioși și mulțumiți. Nu se simțea obligată să răspundă la comentariul lui, despre care știa că fusese făcut doar pentru a umple tăcerea. Ea își făcuse tatuajul dintr-un capriciu, simțindu-se vulnerabilă și dorind să profite de orice puteri i-ar fi putut oferi acesta. La momentul respectiv prea puțin din viața ei era spontan și îl făcuse fiindcă putuse. Nu intenționa să-i spună asta lui Corbin, sau orice altceva, și cu siguranță nu avea să-i spună ce o frământa. Se antrenase pentru acțiunea de a doua zi și-și pregătise mintea ca să fie gata dacă totul se schimba brusc și viața i-ar fi fost pusă în pericol. Acoperirea ei neoficială la

Înaltul Comisariat ONU pentru Refugiați nu ar fi protejat-o de o gloată furioasă.

Ochii lor zăboviră unul asupra celuilalt – ai femeii erau negri și migdalați, ai lui erau verzi și rotunzi, dar mai întunecați în lumina slabă. Picioarele ei lungi și măslinii stăteau lângă corpul lui alb și palid și, în ciuda intimității, femeia simțea distanța proveniențelor lor diferite. Îi luă țigara și o duse la buze, inspiră adânc și expiră prin colțul gurii. Apoi i-o restituie.

— Ai spus că te-ai lăsat.

Analise se gândi la comentariul ironic pe care l-ar fi putut face, dar nu era momentul sau locul să-l rănească, ori să fie nesinceră.

— În curând trebuie să pleci.

Claxoane de mașini și vuietul unei motociclete intrară pe fereastră. Glasuri libaneze se certau pe stradă, iar vocea unei femei se ridica în proteste stridente.

— Ce spune?

— Își imploră soțul să părăsească orașul. Spune că nu-i sigur acum și că vor fi blocați când războiul va ajunge în Beirut.

Analise văzu că interesul lui Corbin se îndreptase către genunchii ei noduroși.

— Tu ce părere ai? Întrebă ea.

— E târziu. N-am nicio părere.

— Nu-ți stă în fire să ratezi ocazia de a-ți anunța opinia. Sursele tale sunt barosani din Tel Aviv. Eu nu aflu decât zvonuri denaturate de la refugiații care se prezintă la Comisariat, fugind din calea luptelor.

Ea îi respecta munca, ceea ce o făcea să-i tolereze mai ușor comportamentul. Consimțise să se culce cu el în noaptea

aceea, pentru că apăruse la ușa ei cu respirația mirosind a alcool. Erau doi oameni aflați într-o zonă de război, care se încadrau în tiparul sexului ocazional.

El ridică țigara deasupra capului, privind cum arde scrumul, lăsând să se vadă astfel pe încheietura mâinii tatuajul micuț al unui șarpe.

— Când ți l-ai făcut?

— Pe asta? Corbin flexă încheietura mâinii, astfel încât șarpele se mișcă. După ce am descoperit că nevastă-mea mă înșela.

Ochii ei se îngustară.

— Asta explică de ce agăți turiste în baruri și te culci cu prostituate. O patimă a promiscuității care să-ți ușureze povara înșelatului.

Analise rotunji vocalele cuvântului pentru a-și atenua sarcasmul și se uită la el cu îngăduință. Îi văzu ochii plimbându-se pe corpul ei și știu că era ușor îndrăgostit de ea. Între ei se lăsă o pauză, în timp ce femeia îi îngăduia interesul și încerca să-i citească gândurile. Îi accepta talentul de a flirta fără implicare și, fără să vrea, îl găsea cumva simpatic. Îngădui degetelor lui să se plimbe pe coapsa ei.

— Ce-i atât de important încât să trebuiască să te trezești devreme? întrebă bărbatul.

— Munca.

— Jobul ăla la care spui că renunți?

— Refugiații nu suferă numai de la nouă la cinci.

El zâmbi și mâna îi alunecă spre genunchiul Analisei.

— Mereu vor fi mai mulți.

— Dar eu nu mă voi mai ocupa de actele lor. E greu să-i privești în ochi și să le vezi disperarea. Pentru tine e ușor.

Stai cu laptopul în față, îi ascuți pe ceilalți reporteri, trimiți articole și apoi bei ceva la bar. Sau vii aici.

Îi îndepărtă mâna și adăugă:

— E târziu.

Tonul ei alert era menit să-i stopeze flirtul. Analise se ridică brusc din pat și se îndreptă spre ușa glisantă, al cărei geam era protejat de un X mare din bandă adezivă. Se uită spre sud, însă văzu doar dealurile Beirutului și râuri de faruri pe străzile din apropiere.

— Ce este?

Ea arătă cu degetul.

Cu telefonul BlackBerry în mână, Corbin i se alătură și privi în noapte. Întunericul le asigura un văl care-i camufla de privirile numeroșilor oameni ce ieșiseră pe balcoane, atrași de vuietul îndepărtat al avioanelor cu reacție. Atenția tuturor se îndreptă spre bolta nopții, căutând avioane de război israeliene, însă norii acopereau cerul.

— Unde vor lovi? întrebă femeia.

— Probabil că-i o alarmă falsă.

— Crezi? Tancurile Tzahal¹ au trecut granița. Tu nu-ți citești articolele pe care le scrii, doar le predai? Te interesează doar numărul de cuvinte de pe pagină?

Îl privi tastând un număr pe telefon, apoi ochii îi reveniră la panorama din sud. Un fulger strălucitor luminează cerul și fu urmat de un glob de foc masiv care se înalță în noapte, lăsând în urmă un nor de fum ce se dilata. Strigăte

¹ Acronim pentru Tzva Hahagana LeIsrael („Armata de Apărare a Israelului”). (n. trad.)

speriate de pe stradă se amestecară cu murmur de voci și urmă o liniște stranie.

Analise numără secunde până auzi explozia puternică.

— Este fie aeroportul, fie sediul Hezbollah din Bourj al-Barajneh.

Altă bombă lovi în depărtare și luminile din blocurile înalte cu apartamente pâlpăiră, după care curentul electric se întrerupse. Sirene se tânguiră ascuțit, apoi conștientizarea bombardamentului se făcu simțită și noaptea liniștită de vară deveni un haos de neliniște. Un cuplu grăbit cu un cărucior de copii căuta adăpost în holul unei clădiri, un bărbat în vârstă, cu baston, privea cerul și de peste tot se auzeau câini lătrând. Salvele antiaeriene proiectau pete galbene micuțe pe pânza întunecată a nopții.

— Eu sunt, Corbin, spuse bărbatul, când i se răspunse la telefon.

Analise era alături, dar el îi ignoră prezența și continuă să vorbească:

— Israelul bombardează suburbiile sudice.

Întorsese capul și vorbea mai încet, totuși ea auzi fragmente din conversație. Avu grijă să nu trădeze interes, însă luă notă de cuvintele sale. Când discuția se încheie, îl privi.

— Vor un articol pentru ediția de dimineață din New York. Trebuie să mă-ntorc la hotel.

— Fă un duș cât mai e apă caldă.

— N-am timp.

Corbin își luă pantalonii de pe podea, unde zăceau grămadă, băgă un picior pe un crac, apoi pe celălalt și-și strânse cureaua. Analise îi admirase corpul atrăgător de prima dată când îl văzuse și acela fusese unul dintre motivele pentru care continua să se întâlnească cu el, deși fusese

avertizată să renunțe. Ea îi oferise lucrul pentru care venise și luase de la ziarist toate informațiile pe care le putuse obține.

Când ajunseră în fața ușii apartamentului, îi aranjă gulerul, îndreptându-l, și-l sărută energic. O umbră traversă chipul Analisei.

— S-ar putea să fie puncte de control. Ai grijă!

Ieși pe balcon, înfășurată într-un cearșaf, cu brațele peste piept, și-l privi cum opri un taxi. Corbin îi făcu cu mâna și strigă ceva ce ea nu putu să audă. *Trebuie să-i pun capăt, gândi femeia.*

Privi fumul cenușiu care se desfăcea ca un penaj în noaptea fără stele. Era cald, totuși Analise se zgribuli. Întotdeauna i se întâmpla așa înaintea unei operațiuni, în special a uneia în care urma să fie curmată viața unui om. Era mulțumită că ajunsese la sfârșitul misiunii și bucuroasă că trecea mai departe. Un plan fusese pus în mișcare și important era faptul că acesta o împiedica să se gândească prea mult la rolul ei. Analise trebuia doar să-și mențină acoperirea și să-și facă treaba. Majoritatea agenților de informații trebuiau antrenați pentru a-și compartimenta viețile, însă instinctele femeii ieșiseră din crisalida ei complet formate. Era întotdeauna promptă în rezolvarea problemelor și putea oferi o duzină de explicații pentru ceea ce făcea, sau unde, sau de ce, toate mai convingătoare decât adevărul.

2

Undeva în Haret Hreik

Analise fu acolo la ora și locul convenite, dar agentul Mossad nu sosise. Ea se opri ca să cerceteze reflexia unui bărbat în vitrina magazinului de îmbrăcăminte, pe jumătate acoperită de obloane, ca protecție împotriva bombardamentelor. O eșarfă îi acoperea capul, iar atenția acordată manechinului din vitrină îi ascundea interesul real. Ochelari de soare Prada supradimensionați îi mascau concentrarea în vreme ce urmărirea mișcările insului aflat pe trotuarul de vizavi.

Îl observase după ce trecuse de moscheea Al Qaem și-l văzuse de fiecare dată când se oprise în dreptul unui magazin închis, în timp ce urca încet strada. Se găsea în spatele Analisei, într-o coadă lungă de bărbați care șerpuia spre o benzinărie Coral ce vindea benzină raționalizată în bidoane de plastic. Fața îi era ascunsă de o eșarfă *keffiyeh* și purta un sacou sport în stil occidental și pantaloni cargo cafenii. *Bauman?* se întrebă ea. Să fie oare omologul ei din Mossad, stând retras? Sau vreun agent Hezbollah?

Aruncă o privire în jur, căutând alți urmăritori – apariția unuia anunța prezența altora. Își potrivi casca wireless ascunsă sub eșarfă și atinse microfonul, vorbind încet:

— Nu-l văd.

Se îndreptă spre bărbat, uitându-se pe lângă el, dar vederea ei periferică analiză pantofii individului, inelul de pe deget, marca ceasului de la mână – căutând măcar un detaliu de confirmare. După ce-l depăși, Analise se opri și scotoci în plasă, mormăind în arabă:

— La naiba, am uitat pâinea!

Cu coada ochiului, văzu că bărbatul ieșise din coadă și o urma. În casca ei se auzi un pârâit de electricitate statică, o conversație întreruptă și apoi o întrebare:

— Ce vezi?

Praful se ridica din locul unde muncitori răscoleau prin sfărâăturile unui bloc de apartamente distrus de atacul aerian israelian. Strigătele lucrătorilor se amestecau cu zumzetele scuterelor ce treceau pe lângă ei, iar mame neli-niștite își acopereau nasurile cu șervețele de hârtie și-și alungau copiii de lângă încâlceala de cabluri electrice prăbușite. Jurnaliști occidentali, unii purtând măști de tifon împotriva duhului morții, priveau muncitorii care săpau după cadavre, temându-se de proiectile neexplodate. În capătul străzii, fete se înșiruiseră la o conductă rudimentară și umpleau sticle cu apă de la un robinet spart.

Analise șopti toate detaliile, știind că ea reprezenta ochii și urechile bărbaților aflați într-o dubă parcată la un kilometru distanță.

— Filatori?

— Unul, poate. Nu pot fi sigură.

— Plantoane?

Femeia se uită la o casă cu două etaje păzită de doi tineri bărboși înarmați cu automate AK-47. Stăteau lângă un jeep Cherokee și scrutau strada cu sârgul santinelelor.

— Două, răspuse ea după care întrebă sec: Unde-i Bauman?

— Fără nume!

Analise înjură reproșul. Cum trecuse ea de la monotonia binecuvântată din ultima săptămână a misiunii la doza asta de adrenalină? Nu voia decât să închidă ochii și să-i deschidă când avea să se termine totul. Se întâmpla iarăși, îndoiala, frica, sentimentul că-și uitase antrenamentul și impulsul irezistibil de a fugi. *Respiră*, își spuse.

Privirea îi trecu peste fețele de pe stradă.

— Este acolo. Sacou sport și pantaloni. În spatele tău.

Ea ridică ochii spre dronă, își dădu seama că era urmărită din dubă, apoi se întoarse. Se uită pe lângă bărbatul înalt cu *keffiyeh* și după aceea direct la Bauman. Privirile li se intersectară, există o clipită de recunoaștere reciprocă, după care reveniră la vigilența îndelung exersată a misiunilor secrete.

Analise se îndreptă spre jeep, îi notă mental numărul de înmatriculare și aruncă o privire către ușa din lemn a casei, dar continuă să meargă pe lângă magazine, pentru a evita molozul de pe stradă. Ținea capul plecat, ochii îi explorau constant împrejurimile, iar urechile erau un diapazon pentru pericol. Marginile eșarfei îi erau umezite de picături de transpirație de pe frunte.

Informațiile întotdeauna erau greșite cumva, totuși, dacă era norocoasă, în ziua respectivă acestea aveau să fie în general corecte. Ea și Bauman supravegheau atent terenul, însărcinați cu observarea detaliilor ce rămâneau ascunse

dronei din aer; încetini instinctiv pașii pe măsură ce se apropia de jeep. Timpul deveni elastic, întinzându-se pe când ea aștepta unicul detaliu de care avea nevoie.

Ușa se deschise și un bărbat voinic, îmbrăcat în tricou polo și cu un pistol îndesat la curea, porni spre jeep. Oche-larii lui negri, stil aviator, străluceau în soare și avea atitudinea îngâmfată a unui om mărunț, căruia i s-a încredințat o muncă de mare importanță. Își trase pe rând mânușile de șofer și, după ce încuviință din cap spre plantoane, flutură din braț către ușă.

Qassem apără în lumina soarelui și Analise îl recunoscu imediat; corespondea cu fotografia pe care o memorase. Fusesse instruită să-l abordeze pe nepotul lui și să găsească o modalitate de a-i câștiga încrederea, așa că devenise profesoară voluntară la școala acestuia. După ce între elev și profesoară se formase o relație de prietenie, ea culesese informații despre bunic. Cunoscut ca extrem de secretos, militantul Hezbollah era totuși om, în aceeași măsură în care era jihadist, iar Analise căută o modalitate de a-i exploata umanitatea, știind că orice om are o slăbiciune. Unii cedau lăcomiei, alții puterii, câțiva dependențelor sau dorințelor carnale. Important era să găsești momeala potrivită pentru a deveni vulnerabili. Qassem reprezenta un caz dificil, deoarece era înconjurat de un grup insular de membri ai clanului și se muta frecvent, ceea ce îngreuna depistarea lui de către agenții de informații. Pentru a-l localiza, Analise se folosise, însă, de afecțiunea pe care o purta nepotului său.

Qassem își aprinse o țigară și trase adânc, zâmbindu-i șoferului și adresându-i nepăsător câteva cuvinte, pe care